

Влъкъ.

(Къмъ началната цвѣтна картинка).

Въ гжста тъмна гора живѣлъ влъкъ, — голѣмъ, силенъ, кръвожаденъ. Той ималъ сива, сплъстена козина, която зимѣ го топлѣла добрѣ и голѣми остри зъби, отъ които прѣмирали отъ страхъ много животни. Очитѣ му, които често пжти кръвясвали, били пламенни, гледали силно, а ношѣ въ тъмнината, свѣтѣли като два разпалени вжглени. Ималъ той и остъръ слухъ: нито веднажъ не попадвалъ на ловець, не го ловилъ куршумъ, не го засѣгала брадва. . .

Живѣлъ този влъкъ години, скиталъ се по поля и гори, нападалъ на овчарски кошари, навлизалъ въ села, безчетъ кражби извършилъ; безброй пакости причинилъ. Зайци, сърни, елени, щомъ попадвали на око, не избѣгвали зъбитѣ му: той ги дебнѣлъ, прислѣдвалъ и не изпушалъ своята плячка. Рѣдѣли стада, оплаквали се овчари, селяци. .

Случвали се за вълка и гладни дни; тогава той се задоволявалъ и съ мърша, съ мишки или жаби, съ риба, ягоди, дори и съ пъпки или мѣхъ.

Повечето скитосвалъ самъ. Само зимѣ се присъединявалъ къмъ други вълци и образували глутница.

Тежко било положението му зимѣ. Тогава той по цѣли недѣли не вкусвалъ прѣсно месце. Дебелъ снѣгъ покривалъ земята, дълбоки прѣспи натрупвалъ